

การเลี้ยงไหมอริสามารถทำได้ในบ้าน มุมบ้าน และได้ทุนบ้าน อุปกรณ์ประกอบด้วยกระดัง ชั้นเลี้ยงที่ต่อเป็นโครงไม้ ประมาณ 3 ชั้น กว้าง 1.20 เมตร ยาว 3 เมตร มุ้งเขียวปูพื้นโครงไม้เพื่อเป็นที่อาศัยของหนอน เลี้ยงได้น้ำหนักรังสด (รังไหมและดักแด้) รุ่งละประมาณ 12-15 กิโลกรัม การจัดการวัตถุดิบ ใช้ใบละหุ่งและมันสำปะหลังสด ผู้เลี้ยงต้องเก็บทุกวัน ค่าใช้จ่ายหลักจึงอยู่ที่ค่าเดินทางไปเก็บวัตถุดิบ การเลี้ยงและการดูแลง่าย ผู้เลี้ยงจะนำรังไหมมาตัดแยกเอาตัวดักแด้ออก เพื่อจำหน่ายไปทำเป็นอาหาร ส่วนรังไหมจะนำไปฟอก ต้มลอกกาบ แล้วสาวเป็นเส้นด้ายต่อไป ต้นทุนการผลิตรังไหมต่อการเลี้ยง 1 รุ่ง ประกอบด้วยต้นทุนคงที่ ประมาณ 42 บาท ต้นทุนผันแปร 838 บาท การแยกรังไหมและดักแด้ออกจากกันด้วยอุปกรณ์กรรไกรและแรงงานคน 1 คน สามารถแยกรังและดักแด้ออกได้ 5 กิโลกรัมรังไหม ในเวลา 5 ชั่วโมง คิดเป็นค่าจ้างตัดรังไหมกิโลกรัมละ 20 บาท การฟอกรังไหมด้วยวิธีการพื้นบ้าน น้ำหนักรังไหม 1 กิโลกรัม สามารถฟอกเป็นปุยไหมแห้งได้ 0.7 กิโลกรัม ส่วนประกอบที่จำเป็นในการฟอกรังไหม 1 กิโลกรัม ได้แก่ น้ำ โซดาแอส สบู่เหลว แรงงาน และเชื้อเพลิง จะเป็นต้นทุน 508.96 บาท การสาวไหมของโครงการด้วยเครื่องเอ็มซี โดยปุยไหม 1 กิโลกรัม 1 คน ใช้เวลาทำเส้นวันละ 8 ชั่วโมง ได้เส้นไหมเส้นเล็กเฉลี่ย 0.1 กิโลกรัม หากเป็นเส้นใหญ่ 1 วัน จะได้เส้น 0.3 กิโลกรัม การทอผ้า ผ้าคลุมไหล่เป็นผลิตภัณฑ์หลักของกลุ่มผู้เลี้ยงไหมอริ โดยปกติเส้นยืนจะใช้เส้นด้ายที่ทำจากฝ้าย ส่วนเส้นพุ่งทำจากไหมอริ ผ้าคลุม 1 ผืน ขนาดกว้าง 8 นิ้ว ยาว 1.80 เมตร จะมีน้ำหนักประมาณ 3 ชีด คนทอ 1 คน จะทำได้ 3 ผืน ในเวลา 2 วัน แต่หากเป็นไหมอริล้วน 1 คน จะทำได้วันละ 1 ผืน และจำหน่ายในราคาส่งผืนละ 500-700 บาท (ไหมอริแกมฝ้าย) และ 800-1,000 บาท (ไหมอริล้วน) ) ผลตอบแทนเงินสดและสุทธิของการเลี้ยงไหมอริรังสด 1 รุ่ง น้ำหนัก 13.5 กิโลกรัม มีค่าเท่ากับ 1,295 และ 734 บาท ตามลำดับ ส่วนมูลค่าเพิ่มจากกิจกรรมการเลี้ยงไหมจากดักแด้สู่ผลิตภัณฑ์ จำนวน 1 กิโลกรัม ประกอบด้วยกิจกรรมการผลิตรังไหม การผลิตเส้นด้าย และการผลิตผ้าไหมและผลิตภัณฑ์ มีมูลค่าเท่ากับ 959 641 และ 1,100 บาท ตามลำดับ ปัญหาในด้านต่าง ๆ ในการเลี้ยงไหมขณะนี้คือการจำหน่ายรังไหมที่ผู้เลี้ยงตั้งราคาไว้สูง อุตสาหกรรมไม่สามารถเข้ามารับซื้อได้ การสื่อสารของโครงการเน้นไปสู่การรับซื้อผลิตภัณฑ์คืนในราคาสูง และการแสวงหาแนวทางเพิ่มมูลค่าในตลาดระดับสูงจากสารสกัดจากไหมอริ ดังนั้น ในการจะผลักดันการเลี้ยงไหมอริเข้าสู่อุตสาหกรรม จะต้องคำนึงถึงความสามารถในการแข่งขันกับการผลิตไหมหม่อน และการนำเข้าเส้นไหมจากต่างประเทศ การสร้างความรับรู้ให้แก่ผู้เลี้ยงเกี่ยวกับคุณค่าที่แท้จริงของไหมอริ ที่ประกอบด้วยทั้งส่วนที่เป็นดักแด้ที่มีคุณค่าทางโภชนาการและความต้องการของตลาด และในส่วนที่เป็นรังไหม ที่มีคุณสมบัติที่ดีกว่าฝ้าย แต่คุณภาพไม่ถึงระดับไหมคุณภาพสูง ประสิทธิภาพในการฟอกรังไหม และประสิทธิภาพการทำเส้นด้ายที่รวดเร็ว และได้ขนาดของเส้นไหมตามที่ต้องการ จากเครื่องมือสาวไหมที่โครงการให้การสนับสนุน และมีโครงการนำร่องการบริหารจัดการการผลิตและการตลาดในการนำไหมอริเข้าสู่อุตสาหกรรมเส้นไหมต่อไป

Eri silkworms fresh cocoon weigh 12-15 kilograms were able to rear in house, house corner and area beneath the house using castor and cassava leaves within traditional bamboo trays, three wood stories laid by green net and size of 1.20 meters width and 3.0 meters length. The fresh leaves had to be collected daily and thus the travelling to collect the leave became the major cost of production. The rearing process of Eri silkworms was simple. After having become cocoons, the farmers separated the pupae out off the cocoons for human food purposes. The cocoons were boiled and spun with water, soda ash and mild liquid soap to produce fibres. Then, the fibres were reeled by hand and simple machine to produce yarn. For one generation of cocoon production, the cost consisted of fixed cost 42 baht and variable costs 880 baht. The cost of cocoon separation was 20 baht per kilogram. And the cost fibre production was 508.96 baht per kilogram. For yarning, one labour (8 hours) with simple machine (MC) was able to produce the small size of yard only 100 grams, or 300 grams for the large size. For fabric production, the represented product was the scarf, size 8 inches width and 1.80 metres length. One labour could produce scarf made of cotton mixed with hand spun Eri yarn three pieces within two days and Eri scarf one piece a day. The wholesale price of scarf made of cotton mixed with hand spun Eri yarn ranged from 500 to 700 baht per piece, while the price of scarf made of whole Eri yarn ranged from 800 to 1,000 baht each. The cash returns and net returns from rearing Eri silkworms one crop were 1,295 and 734 baht, respectively. The value added of labour from Eri silkworms to silk products (weight 1 kilogram) consisting of fresh cocoon rearing, yarn making and scarf making were 959, 641 and 1,100 bath, respectively. The major obstacles to steer the Eri silk into industrial sector were to determine so high price of cocoons that the industry was not able to support, the project communication to farmers with high expected return from Eri silk products, and seeking the high market for the products extracted from the silkworms. In order to encourage the Eri silk production into industry, the suggestions are as follows: the competitiveness with two industries namely mulberry silk production and silk import must be considered. Moreover, the awareness of producer concerning with the use of both Eri larva and pupa for human food and cocoons with higher quality than cotton but medium level comparing to the other kinds of silk must be acknowledged. In addition, the efficiency of fibre extraction from the cocoons and yarning must be improved all aspects of cost, time and size. Finally, the pilot project on Eri silk production and marketing towards industry should be operated before promoting the large scale.